

NA DEVONSHIRSKOM
POBREŽÍ + 3

Návrat domov

JULIE
KLASSENOVÁ

i527.net
vydavatelstvo

*Návrat
domov*

NA DEVONSHIRSKOM
POBREŽÍ ♦ 3

*Návrat
domov*

JULIE
KLASSENOVÁ

Copyright © 2024 by Julie Klassen

Originally published in English under the title

The Seaside Homecoming

by Bethany House Publishers,

a division of Baker Publishing Group,

Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.

All rights reserved.

Cover design by Jennifer Parker

Cover image of woman by Abigail Miles, Arcangel

Cover image of historic Sidmouth by Print Collector, Getty Images

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená do vyhľadávacieho systému alebo prenášaná v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom – napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním. Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Slovenské vydanie:

Preklad © Barbora Andrežalová

Copyright © i527.net, s. r. o., 2025

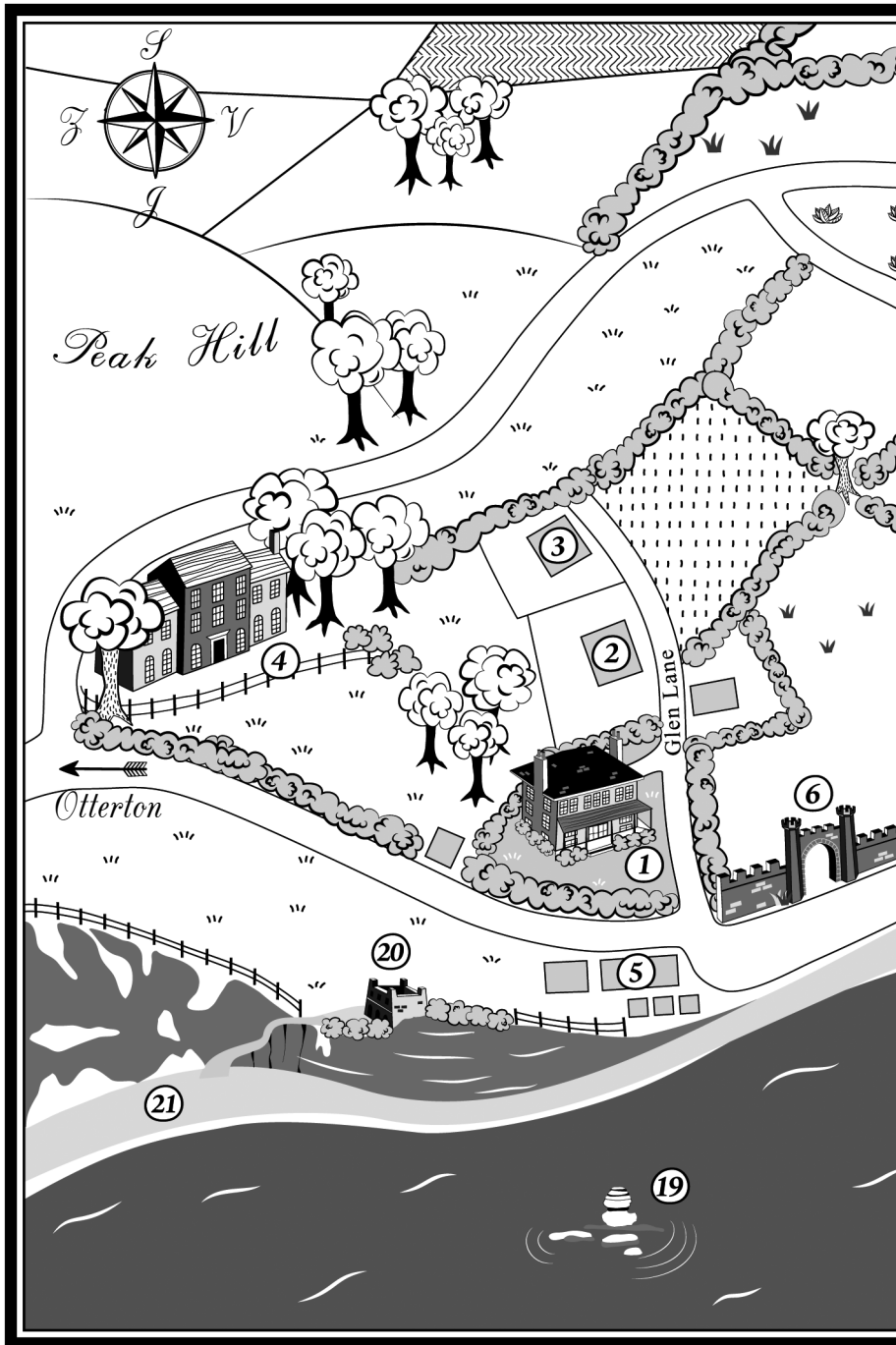
www.i527.net

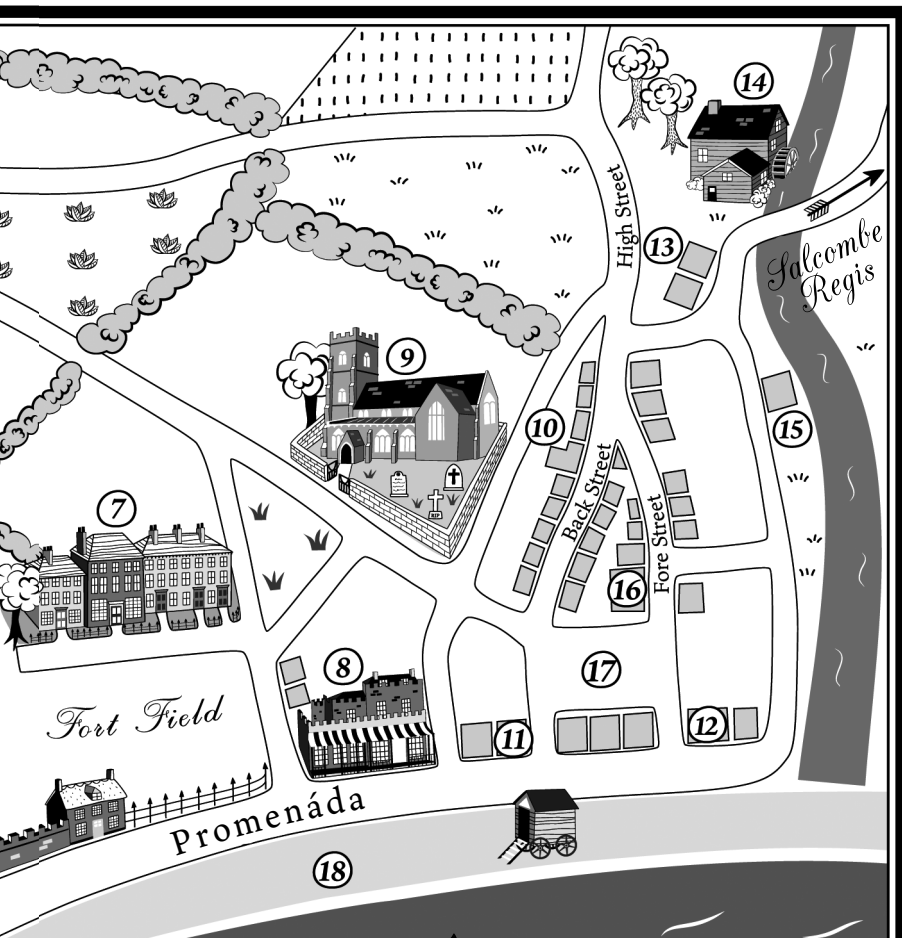
ISBN 978-80-8249-195-4

Sare Ringovej
s vďakou za desaťročia nášho priateľstva,
spoločné cesty a spoločné spomienky.

Starý Sidmouth

1 - Sea View	9 - farský kostol	16 - hostinec
2 - Westmount	10 - hostinec	London Inn
3 - Woolbrook	Stará loď	17 - trhovisko
4 - Peak House	11 - kúpele	18 - pláž
5 - Heffer's Row	12 - hotel York	19 - skalný útes
6 - stará pevnosť	13 - chudobinec	20 - vápenka
7 - Fortfield Terrace	14 - vodný mlyn	21 - západná pláž
8 - Wallisova knižnica	15 - kaplnka v močiari	

Momentálne uprednostňujeme more
pred všetkými našimi príbuznými.

Jane Austenová

Sme teda Kristovými vyslancami
a akoby Boh napomínal skrze nás.

V Kristovom mene prosíme:

Zmierte sa s Bohom!

Druhý list Korint'anom 5, 20

1

„Dážď' je skľučujúci... Moja pani sa k smrti nudí.

V pazúroch obra Zúfalca.“

Charles Dickens, *Bleak House*

MÁJ 1820

Ponuré. Počasie, jej nálada, jej život.

Slečna Claire Summersová odhrnula zaprášený zamatovaný záves a pozrela sa von na ďalší pochmúrny edinburský deň. Dážď' bubnoval na dláždenú ulicu, po ktorej prechádzalo pár obchodných vozov a drožiek v sprievode klopkania kopýt. Pohoniči mali klobúky zarazené nízko do čela a dokonca aj kone skláňali hlavy pred dažďom. Na mokrom chodníku neboli žiadni chodci, až na mäsiarovho učňa, ktorý bežal okolo so zabalenou donáškou.

A vtom pred domom zastavil koč. Vystúpil z neho muž, na svetlé vlasy si narazil cylinder, rýchlo zamieril k dverám a zmizol pod visutou strechou verandy.

„Zatiahni záves!“ prikázala jej prateta. „Povedala som ti, že ma zo svetla bolia oči.“

Z akého svetla? pomyslela si Claire, no zahryzla si do jazyka, spustila záves a obrátila sa k scvrknutej postave v posteli s baldachýnom.

V diaľke zaznelo klopanie na dvere.

Stará žena opretá o vankúše sa zamračila. „Kto je to? Doktor McClain tu už bol.“

„Neviem.“ Okrem pravidelných návštev lekára a lekárnikovho učňa boli iní návštevníci vzácní.

„Hm. Asi zase ten mladík z lekárne. Mám dojem, že sem chodí každý druhý deň s nejakou ďalšou zbytočnou tinktúrou. Povedz mu, nech používa bočné dvere a nie hlavný vchod.“

„Nie je to on. Neviem, kto to je, nepoznám ho.“

Stará žena chabo mávla rukou na stolík. „Vodu.“

Claire prešla k stolíku, aby jej naliala pohár, no prerušilo ich tiché zaklopanie.

Agnes Mercerová otočila hlavu k dverám spálne. „Vstúpte.“

Starý komorník vošiel s vizitkou na striebornom podnose.

Teta odfrkla. „Čo je to tentoraz?“

„Prišiel pán Callum Henshall.“

„Henshall? Nikoho s takým menom nepoznám.“

„Chce sa stretnúť so slečnou Summersovou.“

Clairino prekvapenie razom vystriedala neblahá predtucha.

Stará žena prižmúrila oči a podozrievavo zvrážtila obočie. „Takže tebe nestačí zízať na mužov z okna? Teraz sa s nimi budeš ešte aj potajomky stretávať?“

„V žiadnom prípade. A nikoho takého nepoznám.“

Claire poznala v Škótsku len veľmi málo ľudí, keďže už takmer dva roky žila prakticky v ústraní. Jedinou výnimkou bola pravidelná návšteva bohoslužieb, na ktoré chodievala sama, keďže jej teta kvôli zhoršujúcemu sa zdraviu nemohla vstať z postele.

Starena opäť zdvihla pokrútenú ruku. „Pošli ho preč, Campbell.“

„Iste, madam.“

„Povedal, čo chce?“ vyhrkla Claire. „Nemôžeme sa ho najprv opýtať, prečo prišiel?“

„Nie,“ odsekla teta Mercerová. „Povedala som, aby si ho poslal preč.“

Starý sluha sa vzdialil. Claire pomohla žene zdvihnúť hlavu, aby sa mohla napiť vody. Napriek všetkej opatrnosti však tete z kútikov tenkých, vráskavých pier predsa len stekali kvapky.

„Nešikovné dievčisko. Nechcela som kúpeľ,“ zamrmlala, no až tak sa nehnevala.

Claire rýchlo priniesla ľanovú utierku a poutierala ju.

O pár minút sa sluha vrátil so strieborným podnosom, na ktorom ležal list. „Ak ho slečna Summersová nechce prijať, prosí ju, aby si aspoň prečítala tento list.“

Tetina zvráskavená tvár sa znovu zachmúrila. „Daj mi to.“ Ruka jej vystrelila vpred s prekvapivou rýchlosťou.

Nebolo to prvýkrát, čo teta Mercerová trvala na tom, aby si prečítala list adresovaný Claire. V tomto prípade bola Claire skôr zvedavá ako nahnevaná, pretože naozaj netušila, akú správu jej ten cudzinec chce odovzdať.

Teta Mercerová list rozložila, v tichosti si ho prečítala a husté obočie sa jej ešte viac zvráštilo.

„O čo ide?“ spýtala sa Claire. „Čo píše?“

„Nič dôležité. Je to nejaký Škót, ktorý stretol tvoje sestry v Sidmouthe a chcel ti odovzdať ich pozdravy. Ako sme im však dali jasne najavo, nemajú sa s tebou pokúšať kontaktovať...“ Znechutene pokrútila hlavou a začala list znova skladať.

Pozdrav od sestier? Za tým je určite Emily, pomyslela si Claire. Tak silno zatúžila po správach o rodine, až jej skrútilo žalúdok. Osamelosť jej sužovala telo i dušu.

„Smiem si to prečítať?“ spýtala sa Claire. „Alebo aspoň podať tomu pánovi, že si dal tú námahu a doručil mi to?“

„Nie, nemôžeš.“ Agnes Mercerová podala list čakajúcemu sluhovi. „Zbav sa toho.“

Ten zaváhal. „Mám ho dať do zásuvky k ostatným?“

Ostatným? To slovo Claire zarazilo. Vedela len o jednom. Bolo ich viac?

„Tento nestojí za to, aby si ho schovával. Spál' ho.“

Teta Mercerová jej dovolila prečítať si jeden list a odpísať naň, no každé jedno slovo Claire osobne nadiktovala, aby odradila Emily od ďalšieho písania. Napísala jej sestra aj tak?

Komorník lútostivo pozrel na Claire, poslušne vzal list od svojej panej, prešiel cez izbu a hodil ho do kozuba. Plamene ho pohltili.

Claire sa zosunula do blízkeho kresla a sledovala, ako papier sčernel a rozpadol sa. Zmizol ako jej bývalý život a nádej do budúcnosti.

Sarah Summersová vyšla v to krásne devonské ráno na verandu domu Sea View, aby vyprášila metlu, a potom sa pristavila, aby sa nadýchala sviežeho vzduchu. Pozrela na sivomodré more na juhu a potom na západ, kde na svahu začínala odkvitať zálaha žltých narcisov, ktoré čoskoro nahradia červené maky, oranžové ľalie a možno aj divé fialové bodliaky.

Bodliaky boli symbolom Škótska a vždy keď ich Sarah videla, nevedela sa ubrániť spomienke na Calluma Henshalla. Príťažlivý škótsky vdovec a jeho dospievajúca nevlastná dcéra boli minulú jar ich prvými hosťami. Stále nemohla uveriť, že nabrala odvalu, aby mu napísala. Nikdy predtým neurobila niečo také trúfale.

Bol to, pravdaže, Emilin nápad. Pred dvoma týždňami sa všetky tri – Emily, Viola a neochotná Sarah – dôverne zišli, kým Georgiana bola v charitatívnej škole navštíviť Coru, svoju

oblúbenkyňu spomedzi všetkých detí, ktoré tam chodili. Téma schôdzky? Čo robiť s Claire. Georgianu nezavolali, lebo jej nikdy nepovedali skutočný dôvod, prečo ich najstaršia sestra odišla do Škótska. A nezavolali ani mamu, pretože tá bola stále odhodlaná poslúchnuť príkaz svojho manžela. Papa sa Claire zriekol a mame zakázal, aby ju chránila alebo dokonca vyslovovala jej meno. A ona sa rozhodla rešpektovať tento príkaz aj po jeho smrti.

„Musíme niečo urobiť,“ vyhlásila Viola.

„Prečo teraz?“ spýtala sa Sarah. „Po toľkom čase?“

„Lebo sme sa ju niekoľkokrát pokúsili skontaktovať a nedostali sme žiadnu reakciu okrem tej, ktorú som ti ukázala minulý rok. Pamätáš?“ spýtala sa Emily. „Tú krátku odpoveď na prvý list, ktorý som jej poslala, v ktorej mi v podstate povedala, aby som rešpektovala otcovo želanie a už jej nepísala.“

Sarah si spomenula na jediný list, ktorý dostali od Claire za takmer dva roky, čo bola preč. Keď si ho prečítala, musela súhlasiť s Emily, že tá chladná, neosobná odpoveď vôbec neznie tak, akoby ju písala Claire osobne. A predsa Sarah spoznala jej rukopis.

„A podpísala sa Clarice,“ pripomenula im Emily. „Tak som ju občas sarkasticky volala, keď nám rozkazovala ako rodič, nie ako sestra. Áno, Clarice. Hneď to bude, Clarice.“

„To si pamätám,“ povedala Viola.

„Myslím, že je to skrytý odkaz,“ pokračovala Emily. „Podľa mňa jej teta Mercerová nadiktovala, čo má napísať, a Claire nám to takýmto nenápadným spôsobom chcela dať najavo. Agnes Mercerová je predsa otcova teta a zjavne je odhodlaná presadiť jeho posledné vyhlásenie, rovnako ako mama.“

Sarah zamyslene prikývla, uvažujúc nad touto možnosťou.

„Napriek tomu som jej napísala znova,“ dodala Emily, „aby som ju pozvala na svoju svadbu. Odpoveď neprišla.“

„Aj ja som jej napísala,“ pridala sa Viola, „aby som jej dala vedieť, že major a ja plánujeme cestu do Škótska a radi by sme ju navštívili. Tiež som nedostala žiadnu odpoveď. Prečo nám neodpísala?“

Sarah pokrčila plecami. „Aby splnila otcovo želanie, ako stálo v liste.“

„Alebo jej tetá Mercerová ani len nedala prečítať naše listy,“ vyslovila Emily svoju teóriu. „Nebyť tejto jedinej odpovede, aj by som pochybovala, či tam Claire vôbec žije.“

„Jack a ja sme rozhodnutí navštíviť ju počas našej cesty – či sa to tete Mercerovej páči, alebo nie,“ vyhlásila Viola. „Predtým sa však ešte plánujeme zastaviť na viacerých miestach, aby sme si spríjemnili dlhé cestovanie a pozreli si pamiatky. Predsa len, je to naša svadobná cesta, hoci s oneskorením. Do Edinburghu to bude trvať dva alebo tri týždne.“

Emily si poklepala po brade a významne sa pozrela na Sarah. „A dovtedy... Keby sme tak poznali niekoho, kto býva blízko Edinburghu. Niekoho, kto by mohol navštíviť Claire v našom mene, kým sa k tomu dostane Viola, hm?“

„Myslíš pána Henshalla.“ Sarahina myseľ sa rozkrútila ako vodný mlyn, prechádzajúc spomienkami na ich krátke zoznámenie počas jeho pobytu v Sea View. Bolo by príliš trúfale napísať mu, keď odmietla jeho návrhy a dokonca aj jeho prosbu, aby smel napísať priamo on jej?

Napokon navrhla: „Mohla by som mu napísať a poprosiť ho, aby sa za ňou zastavil, ak bude mať náhodou cestu do Edinburghu. Nechcela by som ho žiadať, aby tam šiel špeciálne kvôli nám.“

„Ach, som si istá, že by mu to neprekážalo,“ povedala Emily so šibalským úsmevom. „Nie, ak by to bolo pre teba.“

A tak Sarah prekonala svoje obavy a napísala mužovi, ku ktorému mali jej myšlienky vždy blízko.

*Drahý pán Henshall,
píšem Vám v mene seba a svojich sestier, Emily a Violy,
s prosbou o láskavosť. Dúfam, že to nie je príliš trúfalé, keď-
že sa poznáme len krátko.*

*Možno si spomínate, ako som Vám vavela o svojej prate-
te z Edinburghu. Naša sestra Claire tam žije ako jej spoloč-
níčka. Už nejaký čas o nej nemáme žiadne správy a posled-
né listy, ktoré sme jej poslali, zostali bez odpovede.*

*Zrejme sa zbytočne obávame, no veľmi by nás upokoji-
lo, keby sa tam niekto mohol zastaviť a uistiť sa, že je Claire
v poriadku a v dobrom zdraví. Spomínam si, že ste vaveli,
že občas zavítate do Edinburghu, a ak je to stále tak, bolo
by možné, aby ste ju v našom mene navštívili? Pravdaže,
neočakávame, že budete cestovať špeciálne len kvôli tomu,
avšak v prípade, že by to bolo možné, na záver uvediem
adresu našej tety.*

*V každom prípade dúfam, že sa máte s Effie dobre.
Obom Vám posielame najsrdečnejšie pozdravy.*

S úctou

slečna Sarah Summersová

Sarah a jej sestry ešte stále čakali na jeho odpoveď.

Na druhý deň Emily vbehla do pracovne, v jednej ruke držala list a mávala ním a druhou ťahala za sebou Violu. „Je tu! Je tu!“ Strčila list Sarah. „Pre teba. Poštová pečiatka je z Edinburghu.“

Sarah si ho vzala a na okamih sa zadívala na svoje meno napí-
sané jeho rukopisom. Prsty sa jej rozochveli rovnako ako žalúdok.

„Na čo čakáš?“

„Áno, áno. Daj mi chvíľku.“

Posadila sa do jedného z kresiel. Emily sa posadila vedľa nej, zatiaľ čo Viola sa začala prechádzať sem a tam. Sarah nahlas prečítala:

Vážená slečna Summersová,

bol som prekvapený a potešený, keď som dostal Váš list, hoci ma mrzí, že Vás k nemu podnietili obavy. Ďakujem Vám, že ste mi zverili túto úlohu. Je mi ctou a výsadou slúžiť Vám a Vašej milovanej rodine, na ktorú mám krásne spomienky a prechovávam k nej najhlbšiu úctu.

Žiaľ, nemôžem Vám poskytnúť uspokojivú správu.

Po obdržaní Vášho listu som čo najskôr odcestoval do Edinburghu a zašiel som na adresu, ktorú ste mi poskytli – do domu v Novom meste. Predstavil som sa sluhovi, podal mu svoju vizitku a požiadal ho o stretnutie s Vašou sestrou. O pár minút neskôr ma však vyprevadil.

Keďže som rátal s touto možnosťou – napokon, som pre nich cudzí človek –, dovolil som si napísať Vašej sestre krátky odkaz, v ktorom som sa predstavil ako niekto, kto sa stretol s jej rodinou v Sidmouthe a chcel jej odovzdať pozdravy a opýtať sa, ako sa má. Sluha odkaz prijal a rýchlo mi zabuchol dvere pred nosom. Dúfam, že ho odovzdal Vašej sestre, ale nemôžem to zaručiť. Je mi ľúto, že som nebol úspešnejší. Kiežby som Vás mohol uistiť o zdraví a šťastí Vašej sestry. Ak ma ona alebo Vaša teta skontaktujú (poskytol som im svoju adresu), dám Vám, pravdaže, vedieť.

Ak je niečo, čo pre Vás môžem dovtedy urobiť, neváhajte a dajte mi vedieť.

S pozdravom

Callum Henshall

Emily rozhodila ruky. „Tak toto veru rozhodne nie je uspokojivá správa! Nikam sme sa nedostali. Nevieme o nič viac ako predtým.“

„Aspoň vieme, že Claire tam pravdepodobne stále býva,“ poznamenala Sarah. „Hoci by som sa cítila lepšie, keby ju aspoň videl.“

„Aké nezdvorilé, že ho neprijali,“ vyhlásila Viola. „Určite to bolo rozhodnutie tety Mercerovej a nie Claire.“

„Súhlasím,“ pritakala Sarah. „Pokiaľ ju jej skúsenosť s... istým džentlmenom... nenaučila vystríhať sa mužov vo všeobecnosti.“

„To mi nenapadlo.“ Emily sa pozrela na svoje dvojča. „Som taká rada, že tam čoskoro cestujete s majorom, Vi. Vás určite neodmietnu.“

„Dúfajme, že nie.“

„Máš všetko zbalené?“

„Áno. Zajtra skoro ráno vyrážame.“

Emily jej stisla ruku. „Dúfam, že si to užijete.“

„Ďakujem. Napíšem vám, hneď ako budem môcť.“

2

UŽITOČNÁ SPOLOČNÍČKA

Dáma vo veku 24 rokov túžobne hľadá vyššie uvedené pracovné miesto. Vie dobre čítať, je pracovitá a svedomito vedie domácnosť. Najvhodnejšia by bola pre staršiu dámu.

Plat je druhoradý.

inzerát, *The Times of London*

Keď na druhý deň komorník priniesol poštu, Claire s nádejou pozrela na podnos, no bol tam len list pre jej tetu, napísaný rukopisom, ktorý nepoznala.

Pomohla tete posadiť sa na posteli a potom sledovala, ako stará žena odlepila voskovú pečať, prečítala list a vzdychla si.

„Ďalšia charita, ktorá žiada o moju podporu. Tolko chudobných, nešťastných ľudí je na tomto svete. Napíš im odpoveď, prosím.“

Claire s tichou poslušnosťou vstala, zatiaľ čo ju teta sledovala kritickým pohľadom.

„Dnes si ešte odmeranejšia ako zvyčajne. A ten tvoj utrápený výraz. Predpokladám, že sa stále hneváš pre ten odkaz,

ktorý ti poslal ten pán. Nezabránila som ti, aby si si ho prečítala, pretože som zlá stará čarodejnica, ale preto, lebo tvoje otec trval na tom, aby sa s tebou zvyšok rodiny prestal stýkať. Ja len plním jeho želanie. Buď rada, že mi nezakázal, aby som ťa u seba prichýlila.“

„Áno, teta.“

Agnes Mercerová prižmúrila oči. „Viem, že sa ti život tu protiví, no mnohí v tvojej situácii by si to s tebou s radosťou vymenili. Padlé ženy často čaká oveľa horší osud. Nebyť mňa, mohla si skončiť v Magdalénskom azyle, jednej z charít, ktoré podporujem, alebo dokonca v pracovnom tábore.“

„Áno, teta.“ Prinútila sa dodať: „A som ti za to vďačná.“

Starú ženu to zjavne nepresvedčilo, no iba si niečo zahundrala a podala jej kľúč od stola.

Claire si ho vzala a otočila sa. Na stole ležalo mosadzné pero, kalamár a pečatidlo, ale papier bol uložený v zásuvke. Odomkla ju a otvorila. Pohľad jej zablúdil na niekoľko listov v pravom rohu, ten najvrchnejší ležal obrátený, s neporušenou pečatou. Mohol byť jeden z nich pre ňu? Dobre si však uvedomovala tetin ostrozraký pohľad na svojom chrbte, a tak len vytiahla papier a zásuvku zavrela.

Položila pred seba prázdnu stránku, namočila si pero a oznámila: „Som pripravená.“

Agnes Mercerová začala diktovať a hlas mala postupne čoraz tichší a chrapľavejší. Poďakovala sa správcom charitatívnej organizácie za ich žiadosť a uviedla podmienky, za ktorých súhlasí s darom. Claire by to dokázala napísať aj bez jej pomoci, pretože podobné odpovede písala v mene svojej tety už mnohokrát.

V tichosti dopísala posledný riadok a vstala, aby list odniesla k posteli, kde ho teta podpísala svojím škrabopisom. Lenže žena zaspala.

To bolo nezvyčajné. Vždy sa uistila, že zásuvka stola je zamknutá a kľúč má bezpečne v rukách, než Claire prepustila alebo si dovolila zdriemnuť. Bolo to také neočakávané, že Claire chvíľu sledovala jej chatrný, plochý hrudník, aby sa uistila, že sa dvíha a klesá, čo so slabou pravidelnosťou aj robil.

Teta by ju určite odhalila, keby otvorila nejaký list zo zásuvky, aby si ho prečítala, ale možno by mohla napísať krátky list ona sama. Odváži sa?

Claire si opäť sadla za stôl, opatrne otvorila zásuvku a vytiahla ďalší list papiera. Obzrela sa cez plece, aby sa uistila, že teta stále spí, namočila pero do atramentu a začala písať ďalší list.

Drahá...

Drahá kto?

Túžila napísať *Drahá mama*. Ach, ako jej chýbala. Spomienky na jej milú, nežnú matku priniesli so sebou zmiešané pocity – radosť, ktorú priniesli povzbudzujúce rozhovory a láskyplné objatia, ale aj ľútosť a žiaľ.

Pokiaľ Claire vedela, jediná z jej rodiny, kto jej kedy napísal do Škótska, bola Emily. Na druhej strane, Emily bola preč z domu, keď sa to všetko stalo, a zrejme nevedela, čo Claire urobila. Aká bola hlúpa a pochabá.

Aj keby Claire napísala Emily s nádejou na budúce zmierenie, vedela, že Emily nie je tá, ktorú musí presvedčiť. Bola to mama. A mama nikdy v živote neporušila otcovo želanie.

Claire si znova spomenula na strohú odpoveď na Emilin list, ktorú jej nadiktovala teta Mercerová, a v ktorej jej kázala, aby jej odpísala, nech ju už viac nekontaktujú. Ak Emily ignorovala tento príkaz a napriek tomu napísala ďalší list, Claire o tom nevedela. Poštu preberal komorník alebo občas sluha a bezodkladne ju odniesol-panej domu.

Ibaže včera sa Campbell preriekol, že jej prišli aj ďalšie listy. Claire znova pozrela na tú malú kôpku vpravo za fľaštičkami

s atramentom a brkami. Ak to boli listy od jej rodiny, mohlo to stať za riziko. Opatrne strčila ruku dnu, a keď stále nedočiahla, druhou rukou posunula zásuvku ešte o pár centimetrov.

Škríúúp.

„Hm?“ Teta Mercerová sa prebudila. „Čo to robíš...?“

„Všetko mám hotové. Môžete to podpísať.“ Claire potajomky vložila ďalší kus papiera späť do zásuvky. Nemalo zmysel plytvať ním pre jedno slovo. Teta Mercerová nenávidela plytvanie. Keď Claire vstala, bokom zavrela zásuvku.

„Zamkni ju a vráť mi kľúč.“ Teta vystrela ruku a Claire ako vždy poslušne urobila, čo jej prikázala.

Potom ju Claire nechala, aby si ešte zdriemla, a odniesla list pre charitu do predsieni, aby ho neskôr komorník alebo sluha poslali. Keď neďaleko od seba začula tiché protestné zapišťanie, o krok cúvla a nazrela do chodby.

Stál tam sluha Fergus a bol až priveľmi blízko Mary. Mladá slúžka sa od neho odťahovala, no stena za chrbtom ju už ďalej nepustila. On si oprel ruku nad jej plece a z jednej strany ju tak uväznil.

Naklonil sa, akoby ju chcel pobožkať, ale Mary odvrátila tvár, sklonila hlavu a vymanila sa z jeho zovretia.

Šikovná, pomyslela si Claire.

„No tak, Mary,“ prehováral ju. „Šak nechceš, aby som pani povedal, že som videl, ako ťa pobožkal ten ryšavý pomocník, či?“

Mary sa ponáhľala k schodom pre sluhov. Sluha sa otočil, aby ju nasledoval, ale Claire zavolala: „To stačí, Fergus.“

Dala do tých slov všetku autoritu, ktorú v sebe našla. V skutočnosti nemala v tomto dome veľké slovo, ale ako dámska spoločníčka a príbuzná Agnes Mercerovej bola teoreticky o stupienok vyššie ako tento drzý sluha.

„Ach, slečna Summersová.“ Oči sa mu zaleskli ako kocúrovi, ktorý zbadal ďalšiu myš. „Žiarlite? Nebuďte taká protivná. Ak

na mňa budete milšia, možno vám ukážem ten list, ktorý práve prišiel.“

Ďalší list?

Priblížil sa a na perách sa mu zjavil úškrn. „Vidím, že vás to zaujíma. Tak možno som hodný aj dvoch listov.“

Keď Claire mlčala, podišiel ešte bližšie a úsmev sa mu rozšíril. „Premýšľate o tom, čo?“

Claire sa v duchu naježila. Možno sa zamilovala do lorda, no určite sa nedá zviať nejakým chlipným sluhom s pupienkami na tvári.

Hryzla si do jazyka a prinútila sa k chabému úsmevu. Oči mu stmavli a podišiel bližšie. Kým bol takto rozptýlený, Claire mu vytrhla list z ruky a zvrtila sa, tak ako to urobila Mary.

Zaklial.

Rýchly pohľad jej prezradil, že to bol len list od právnikov tety Mercerovej. Podlý sviniar.

Vrátila mu ho. „Mal si pravdu, premýšľala som o niečom. O tom, či ťa mám prepustiť hneď, alebo počkám, kým sa teta prebudí z popoludňajšieho spánku.“

Úlisný úsmev razom zmizol. „Takú moc nemáte.“

„Nejde o to, či ju mám alebo nie. Úplne postačí, ak mojej pobožnej tete spomeniem tvoje nemravné správanie.“

Zaskočene zažmurkal. „Nie, slečna. Prosím. Bol to len žart. Už sa to nestane.“

„Možno budem mlčať, ak sľúbiš, že necháš Mary na pokoji. Čo urobila, že si zaslúži také zaobchádzanie?“

Na okamih sa mu do očí vrátil ten podlý lesk. „Tak to by ste boli fakt prekvapená.“

„A bezpochyby znechutená.“

„Ale no tak. Nie je to moja vina. Ona nie je žiadne neviniatko.“

Bolo na tom niečo pravdy? Ak áno, Claire nemala veľmi právo súdiť nerozvážnosť inej ženy.

Zdvihla bradu. „Tak či onak, je rozhodne nevinnejšia ako ty. Radím ti, aby si sa správval slušne. Budem ťa sledovať.“

O pár dní neskôr niekto zaklopal na dvere. Claire bola práve vo svojej izbe a čítala si, keď to začula. Vstala a pozrela sa von oknom, no videla len čierny klobúk a vlajúci kabát. Zaujímalo ju, či aj tohto muža pošlú preč.

Vrátila sa radšej k čítaniu.

Teta Mercerová povedala, že ju popoludní nebude potrebovať, takže si Claire užívala vzácny luxus čítania knihy, ktorú si sama vybrala. Teta Mercerová nemala – ani neschvaľovala – veľa románov, ale čítanie *Pútnikovej cesty* bolo príjemnejšie ako nútené hlasné čítanie z *Fordyceových kázní pre mladé ženy*.

O chvíľu zaklopala slúžka, ktorá priniesla čisté osušky. „Nech sa páči, slečna.“

„Ďakujem, Mary. Teta má návštevu?“

„Áno. Nejaký pán je u nej už takmer hodinu.“

„Jeden z jej lekárov?“

„Neviem. Nezachytila som jeho meno.“

Slúžka sa obrátila na odchod, no Claire ju ešte zastavila. „Mary, obťažoval ťa Fergus?“

Dievča naklonilo hlavu zakrytú čepcom a zamyslelo sa. „Keď to spomínate, už niekoľko dní mi dal pokoj, chvála Bohu.“

„To som rada.“

Nato sa slúžka vybrala ďalej za svojimi povinnosťami.

O chvíľu neskôr sa však ozvalo ďalšie klopanie na dvere.

Očakávajúc Mary, Claire zavolala: „Vstúpte.“

Namiesto nej sa však vo dverách zjavil Campbell s rozpačitým výrazom na tvári.

„Prišiel za vami jeden džentlmen, slečna. Čaká v salóniku.“

Džentlmen? Okamžite si spomenula na toho svetlovlasého Škóta, ktorého poslali preč. Vrátil sa? Priniesol správy o jej rodine? Prečo jej tetu tentoraz dovolila prijať mužskú návštevu, keď predtým odmietla?

Claire vstala. „Dajte mi pár minút, prosím.“

Majordóm prikývol a odišiel.

Upravila si vlasy a uviazala si okolo krku bielu ľanovú šatku, jedínú ozdobu dopĺňajúcu jednoduché sivé šaty.

Potom sa nervózne vybrala do salóna.

Prekročila prah a náhle sa zarazila, keď zbadala príťažlivého, elegantne oblečeného muža, ktorý na ňu čakal. Srdce sa jej rozbúchalo.

Lord Bertram. Tu? Teraz?

„Čo tu robíte?“ vyletelo z nej bez akéhokoľvek pokusu o zdvorilosť.

„Slečna Summersová.“ Uklonil sa. „Práve som sa stretol s vašou tetou, ako asi viete. Určite vám spomenula, že mi napísala.“

„Nespomenula. Zaskočilo ma, že vás tu vidím. Netušila som, že vás kontaktovala, a netuším ani, prečo by to robila.“

„Nie? Musím povedať, že ma to prekvapuje.“

„Tak to sme dvaja. Prečo vás chcela vidieť?“

Zaváhal. „Ak vám to nepovedala, možno by som to mal nechať na ňu, aby vám to vysvetlila. Pre mňa je to stále trochu záhada.“

Predpokladal, že ho chcela vidieť Claire? Rýchlo sa snažila napraviť toto ponížujúce nedorozumenie. „Ak si myslíte, že som ju požiadala, aby vás kontaktovala a nejakým spôsobom sa do toho vmiešala, veľmi sa mýlite. Nemyslela som si, že vás ešte niekedy uvidím.“

Zdvihol ruku a pri tom pohybe sa mu zaleskol prsteň na malíčku. „Nemám v úmysle začať hádku. Vlastne som rád, že

vyzeráte dobre a žijete v takom... úctyhodnom dome. Je k vám tá stará dáma milá?“

Popretie mala už na špičke jazyka, ale zadržala ho. Nechcela, aby s ňou tento muž súcitil.

Vystrela pleciami. „Povedali ste, že ste prišli za mojou tetou. Prečo ste chceli hovoriť so mnou?“

„Chcel som sa len uistiť, že ste v poriadku. Priznávam, že som na vás často myslel. Mrzí ma, čo sa medzi nami stalo, a mrzí ma aj to, že nie je v mojej moci napraviť to. Dúfam, že mi aspoň dovolíte, aby som sa ospravedlnil.“

Jeho slová ju tak ohromili, že sa nezmohla na slovo. Napokon zo seba dostala: „Povedzte si, čo chcete. Na veci to nič nemení.“

Keď lord Bertram odišiel, Claire zamierila priamo do spálne svojej tety. Našla ju v posteli, opretú o vankúše. Slúžka ju obliekla do jej obľúbených nedeľných šiat, na krku mala rubínový krížik a na nohách deku.

So záujmom pozrela na Claire. „Takže si ho videla?“

„Videla a prekvapilo ma, že je vôbec tu, nieto ešte na vaše pozvanie. Nevedela som, že ho poznáte.“

„Nepoznala som ho. Dnes som ho videla prvýkrát.“

Claire zmätene zvrátila čelo. „Ak si dobre pamätám, nikdy som jeho meno nespomenula, tak ako...?“

„Tvoj otec ho spomenul v jednom zo svojich listov.“

„Prečo ste sa s ním chceli stretnúť?“

„Z viacerých dôvodov. Ale predovšetkým zo zvedavosti. Je pekný, to musím uznať. Vie sa vyjadrovať. Má titul. Chápem, prečo ti padol do oka. No má aj veľké dlhy.“

„Ako to viete? Pochybujem, že by vám to povedal.“

„Nepovedal, ale ani to nepoprel. Zistila som si, v akej situácii sa nachádza. Na starú ženu pripútanú na lôžko to nie je zlé, čo?“

Claire bola príliš zmätená na to, aby ju to patrične ohromilo. „Prečo ste si dali toľko námahy? A aké sú tie ďalšie dôvody, ktoré ste spomenuli?“

„To ti ešte nemôžem povedať.“

Neurčitá odpoveď v nej prebudila podráždenosť, čo sa v tetinej prítomnosti stávalo pomerne často, a tentoraz Claire nedokázala udržať jazyk za zubami. „Čo, pozvali ste ho sem, aby ste mi pripomenuli moju hlúposť? To poníženie, ktoré mi spôsobil? Uisťujem vás, že mi to nemusíte pripomínať. Každý jeden deň to ľutujem.“

Agnes Mercerovej sa zaleskli oči. „Aha. Takže tá sivá myš predsa len má hlas. Už to nie je tá fádna slečinka, ktorú som poznala posledné dva roky. Som rada, že v tebe vidím iskru.“

„Skutočne? Prečo ste teda potláčali a trestali každý môj prejav, ktorý sa vymykal úplnej poslušnosti?“

„Opatrne, dievča. Tento ostrý tón, ktorým sa so mnou bavíš, sa mi ani trochu nepáči, ale táto odvaha a guráž sa ti zídu, keď tu už nebudem.“

Tá myšlienka v nej vyvolala nepokoj a možno dokonca strach. „Netuším, kam sa po vašej smrti podejem,“ priznala Claire.

„A čo po *tvojej* smrti? Ja dúfam, že viem, kam pôjdem.“

„Vari si nie ste istá? Po všetkých tých návštevách kostola, zbožnosti a dobročinnosti?“

„Pff. To nič neznamená. Jediný dôvod, prečo môžem dúfať v nebo, je tento.“ Zdvihla kríž na zlatej retiazke.

„Váš príviesok?“

„Nebud' hlúpa. Myslím to, čo symbolizuje. Jediné kríž robí hriešnikov prijateľných pre Boha.“

„Zahŕňate do toho aj seba, alebo len mňa?“

„Ja som na rovnakej lodi, dievča moje. Ale ty si ešte na mori.“ Mávla žilnatou rukou. „Ale dosť už o tomto. Premýšľala si, kam by si mohla ísť?“ Vykrivila pery. „Myslím, kým budeš žiť.“

Claire premkla úzkosť. „Premýšľala, ale zatiaľ som sa ešte nerozhodla.“

„Tvoja matka ťa nechce, to vieš. Tvoj otec dal svoje želanie jasne najavo.“

„Ako mi často pripomínate. Keď už hovoríme o budúcnosti, nerada vás o to žiadam, ale budem potrebovať nejaké peniaze. Väčšina spoločníčok dostáva ročnú apanáž.“

„Apanáž? Ha. Máš strechu nad hlavou, teplú posteľ a hotové jedlo. Dostávaš primerané oblečenie. Nehovoriac o duchovnej výchove od môjho kňaza. To je oveľa viac ako by väčšina ľudí v tvojej situácii očakávala. Povedala by som, že si už dostala viac než dostatočnú kompenzáciu.“

Claire zaplavila stará hanba spojená s ťažkou porážkou. Sklopila hlavu. „Ospravedlňujem sa. Vážim si, že tu mám domov.“
Ale na ako dlho?

Teta znova mávla rukou. „Dost' bolo zbytočného tárania. Teraz choď.“

Claire preglgla. „Nechcete, aby som vám čítala?“

„Dnes nie.“ Poklepala si po brade. „Mám toho veľa na premýšľanie.“